

Dolça combinació

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

En Pol no va poder resistir més la temptació i, la tercera vegada que va passar per davant de l'aparador de la pastisseria del barri, va entrar-hi decidit a comprar el joc d'escacs de xocolata que s'hi exposava. Tenia un pla: convidaria a berenar la Mireia, una atractiva noia de l'institut amb qui coincidia en dues aficions: jugava regularment als escacs en un club i era addicta a la xocolata. Però en Pol volia compartir-hi alguna cosa més, amb la Mireia, i sabia que el dolç i els escacs plegats eren una invitació que ella molt difícilment rebutjaria. Amb els pares de cap de setmana llarg i la tieta supervisora en el clàssic combat dialèctic de cada tarda amb les amigues, quan posava a prova la plasticitat de les seves cordes vocals, en Pol tenia via lliure per als seus propòsits. No obstant, no va esforçar-se en crear una atmosfera gaire acollidora, no volia de cap manera aixecar sospites de les seves intencions a la Mireia. Per això només va disposar les peces de xocolata a terra, un parell de coixins i quatre bols plens al voltant del tauler, dos a cada banda.

- I aquests recipients? Què vol dir, tot això?- va dir ella.

- Comencem a jugar i ho veuràs de seguida.

Van iniciar la partida i, així que van bescanviar-se els primers peons, en Pol va agafar el seu peó negre eliminat i va sucra-lo per l'extrem en un dels bols.

- Xocolata amb un vuitanta-cinc per cent de cacau impregnat de melmelada d'aranyó casolana- i va plantar la peça al davant de la boca de la Mireia. Aquesta, entre dubtosa i sorpresa, va decidir d'acceptar l'oferiment i va escapçar el cap del peó amb un rapidíssima mossegada d'incisius blanquíssims. A continuació, ella va agafar el seu peó blanc i va repetir l'operació. En Pol va cruspir-se'l sense enretirar la mirada dels ullassos verds de la Mireia.

- Està boníssim!- va exclamar ella, tot tirant-se enrere un floc de cabells negres.

- Això tot just ho encetem, no perdem la concentració, si us plau- mentre ell tornava a posar els ulls en l'escaquer. L'ocell ja és a la gàbia- va pensar per dintre seu, reprimint una eufòria incipient.

Quan els cavalls van entrar en conflicte, en Pol va submergir amb lentitud el cap del seu cavall negre bescanviat en un bol ple d'una crema groguenca força espessa, remenant-la amb cura. Aquesta vegada, la Mireia ja va obrir la boca sense cap mena de dubte.

- Xocolata amb crema catalana! Això és una bomba de laminadura, no?

- Jo també tinc dret a la meva ració de dolç, oi?- i ell va imitar-la parant la boca.

Una parella d'alfils no van tardar en caure. La xocolata començava a fer el seu efecte perquè, quan en Pol va introduir el cap del bisbe en la nata sense sucre, la Mireia no va queixalar la peça com abans. En obrir la boca, la punta de la seva llengua va resseguir la geografia de l'alfil per tots els seus racons més amagats: l'extrem coronat amb l'esfera diminuta, la ranura que creuava la mitja bola següent i els discs concèntrics de diàmetre creixent que venien a continuació. Ho va fer amb els ulls fixos en els de Pol i amb una parsimònia i una voluptuositat que va dur-lo a un estat d'excitació incipient. El seu cervell va començar a rumiar posicions suggeridores, i només escaquístiques...

Sense dir res, en Pol va abaixar la vista cap al tauler i va bescanviar les torres. En agafar la negra, li va dir a la Mireia:

- Aquesta has de tastar-la tancant els ulls i reaccionant segons et sembli.

La Mireia, obedient, va cloure les parpelles i va esperar submissa a rebre el següent estímul gastronòmic.

Ell va passar la torre per dins del bol que contenia un licor de taronja mig refredat i, amb la rapidesa que obligava la situació, va plantar l'extrem en el front de la Mireia. Aquesta s'estremí en començar a escolar-se-li cara avall les restes de licor que havien quedat acumulades en la petita depressió del capdamunt de la torre, que actuava com a reservori que deixava anar el seu contingut a través de les esclatxes entre els merlets. La llengua de la Mireia es movia a banda i banda de la seva boca, talment com un parabrisa que intenta arribar a totes i cadascuna de les gotes de licor que regalimaven cara avall. Només un gotim va sortejar l'obstacle i va prosseguir el seu descens pel coll de cigne de la noia, endinsant-se pel congost de pell sedosa que formaven les seves femenines rodoneses insinuants. Davant d'aquest espectacle d'exuberància continguda, en Pol va haver de reubicar-se sobre el coixí, a fi d'acomodar millor un entrecoix que començava a reivindicar la seva part en la batalla. Quan ja no en va notar cap més, la Mireia va obrir els ulls, va agafar la seva torre i, un cop sucada en el licor, va oferir-la a en Pol ben dreta, com si fos un calze sagrat. Ell, mig extasiat, va fer un xarrup amb els ulls closos i va dir:

- Ara sacrifico la meva Dama, així el meu atac es torna imparabile.

Després de treure la seva reina del camp de batalla, se la posà entre les dents per la base i s'atansà a la boca de la Mireia, tot oferint-li la corona a l'alçada dels seus llavis molsuts, l'augment de la tensió arterial dels quals els havia enrojolit i es feien cada cop més atractius. Ella s'avingué a pinçar-la també amb les seves dents i ambdós van iniciar un moviment convergent d'endrapament iniciàtic que apropava lentament i perillosa ambdós llavis. El contacte final va suposar l'inici de l'atac imparabile que havia predit en Pol: un reguitzell de petons, carícies i abraçades d'intensitat creixent van acabar de trencar les barreres de timidesa i pudor que fins aleshores havien

condicionat el seu comportament. Els cossos abraçats van rodolar per terra, escampant un seguit de fluids procedents dels bols que s'afegiren als corporals que començaven a vessar-se.

Quan el clímax s'acostava, la Mireia va atansar-se la seva bossa i va obrir-la davant d'en Pol, ensenyant-li el seu contingut. Aquest distingí tres envoltoris, vermell, verd i groc, i n'escullí un. N'esquinçà el plàstic protector i n'extragué el disc, de contorn protuberant i reservori penjant, amb la celeritat pròpia d'un cert neguit en augment. Va sucra-lo per l'interior dels bols que havien quedat dempeus i se'l posà a la boca, succionant-lo amb una mirada trapella que va fer somriure maliciosament la Mireia.

- Posats a fer, si es tracta d'anar tastant combinacions de gustos, acabem de menjar-nos-ho tot, no trobes?- i va començar a inflar un globus davant l'esverament de la Mireia, que va fer-lo esclatar d'una mossegada. La cara d'en Pol va quedar recoberta d'un tel amanit amb una barreja de dolços que ella anava enretirant amb un allau impetuós de petons, llepades i mossegades de passió desfermada. A partir d'aquell moment, res els aturaria.

Les mesures profilàctiques del joc de les peces blanques dirigides per la Mireia havien quedat completament superades pels sacrificis sorprenents de l'exèrcit negre, amb resultat final inapel·lable: doble victòria moral d'en Pol sobre el tauler, i mai millor dit. Ara que, donades les circumstàncies, la Mireia s'hauria deixat guanyar partida rere partida si els efectes afrodisíacs de la xocolata esveraven el seu oponent d'aquella manera encomanadissa, enfilant-los al setè cel per estimulació simultània de les papil·les gustatives i els axons neuronals.

Uns dies després, ningú de la pastisseria del barri va poder explicar el perquè d'un augment tan sobtat de les vendes dels escacs de xocolata, tant a joves barbamecs com a noies amants de tots tipus de jocs.

llpages